

»Fantje, darilo sprejemem samo pod pogojem, da prihaja iz srca.« Čuden je, prav res. Nikoli ni z ničemer zadovoljen. Le kako si predstavlja, da bo fantom po žilah teklo vino?

Telovadnica je bila zelo drugačna; popolna sprememba prostora. Predvsem je zavzela podobo kocke in imela dva izhoda; sicer sta pa vedno dva izhoda. Poleg tega se je preselila v sedmo ali osmo nadstropje Hiše ptic, torej čisto na vrh, in razgled je bil kar lep. Pa še nekaj je bilo: ura se je morala spremeniti; sprememba časa. Morda se je spremenil tudi datum. Z balkona je bil prav lep razgled na puste ulice mesta razsvetljene z neonskimi napisi ki so po večini le brleli; ostudne cestne svetilke skrivenčene pribežališča mestnih psov ki vedno vohljajo okrog njih so razsvetljevale ulice nezanimive in nezaveseeljive v svoji puščobnosti.

V Hiši ptic pa je bilo drugače. Veselo. Bila je nekakšna proslava. Veliko jih je bilo, no, saj so prišli skoro vsi, celo tisti z dežele. Večina jih je prišla kar skozi okno ker pač niso vedeli da telovadnice ni več v pritličju ampak da se je preselila v sedmo ali osmo nadstropje. Saj niti niso mogli vedeti ko pa jim ni nihče povedal, posebno še tistim z dežele. Sicer pa ni nikogar motilo da so prišli skozi okno, drugače bi se morali ubadati s stopnicami vsaj do sedmega nadstropja; Hiša ptic je bila že stara bajta, nekoč so jo skoro že porušili ker bi morala na njenem mestu stati velikanska veleblagovnica ali nekaj podobnega, pa se je potem vse lepo uredilo in tako je stala Hiša ptic tam kjer je stala že desetletja, na svojem starem mestu; zakaj so jo imenovali Hišo ptic ni vedel nihče, mogoče da je kdo njenih prejšnjih lastnikov ali najemnikov rad poslušal ptice ali jih celo gojil vendar pa to ni nikogar zanimalo; vsem se je zdel naziv starega poslopja popolnoma nepomemben in vseeno bi jim bilo če bi se hiša imenovala kako drugače, recimo Hiša padajočega listja, pa čeprav bi vse naokrog rasli zimzeleni hrasti ali pa smreke in bori,

in ni imela dvigala, zgrajena je bila še pred časom ko je dvigalo postalo reden inventar vsake kolikor toliko zgledne in civilizirane hiše.

Sicer pa Hiša ptic niti ni bila prava hiša. Imela je podobo stolpa in gradiča istočasno in je bila našarjena z množico nadzidkov in stolpičev in napuščev in balkončkov in je bila vsekakor zelo stara.

T. P. je imel svoj govor ki je bil silno pomemben, ne sicer za tiste ki jim je bil namenjen ampak zanj ki ga je imel:

»... fantje, nekaj bi vam rad pokazal, kar vam bo prav gotovo močno koristilo v življenju. Namreč tole ...«

Pri teh besedah se je živahno zakotalil diagonalno prek sobe, naredil dva judo prevala, potem pa ves navdušen nad svojo telovadno spretnostjo vstal in nadaljeval svojo govoranco:

»Vidite, fantje, to vam lahko zelo koristi v življenju, to vam lahko celo reši življenje. In kaj je v našem življenju pomembnejšega od življenja?« Retorično je premolknil, vendar je kmalu spet nadaljeval: »Vzemimo primer ...«

Nenadoma je opazil da ima njegova srajca krvavo rdeč madež prav tam kjer leži srce, kjer navadno leži srce, včasih tudi ne leži, torej na levi polovici prsnega koša, pa tudi njegova kravata ni bila pravilno zategnjena. Pravzaprav sploh ni bila zategnjena, bila je le obešena in to so fantje opazili šele takrat. Niso vedeli da T. P. ne nosi pravih kravat, ampak le tiste umetne ponarejene kandahar kravate. Take kravate se sploh ne zavežejo ampak se kratko in malo le obesijo okrog vratu in tam kratko in malo visijo dokler jih kdo ne sname ali se ne strga elastika. Take kravate je nosil Maurice in zato si še danes ne zna zavezati kravate. In prav to se je posvetilo tudi fantom. V trenutku so vedeli da si T. P. ne zna zavezati kravate. Da, prav to bo, so pomislili:

ne zna si zavezati kravate.

T. P. se je prestrašil in si s hitro kretjo popravil kravato, pri tem pa na vso moč upal da fantje tega niso opazili; to je bilo absurdno upanje, ne samo da so fantje opazili kretnjo T. P.-jeve roke ki je popravila kravato, tudi vedeli so za njegovo skrito željo da ne bi opazili spremembe. In kakor da bi se bili domenili, saj mogoče so se, so vsi kot eden spregledali neprijetnost. Vendar pa so tudi oni imeli skrito željo, namreč da T. P. ne bi opazili da so oni opazili in da se delajo da niso premika nesramne kravate. Imeli so srečo, T. P. ni opazil ničesar. In zato je bil zadovoljen. Zazdelo se mu je da so fantje ki stoje

pred njim imbecilni če ne opazijo tako očitne stvari. Vendar pa je v trenutku preusmeril svoje misli na drugo področje. Rdeč madež. Na mestu kjer je navadno srce. Zakriti ga. Jasno. Nujno. Z malomarno kretnjo, kakor da se ne bi zgodilo prav nič, je zapel suknjič. Sploh ni več upal da fantje niso videli nesreče. Saj ničesar ne vidijo, si je prepričano ponavljal, nikoli ne opazijo kaj se je zgodilo (sicer pa, ali se je sploh kaj zgodilo? si je postavil vprašanje sam pri sebi in kar hitro našel odgovor da se pravzaprav ni zgodilo nič, seveda se ni in tako fantje tudi niso imeli ničesar kar bi opazili in bedasto se mu je zazdelo da se je sploh bal in istočasno nerodno ker je fante ožigosal z imbecilneži, vendar pa je bilo kar je bilo, in nato je sklenil da bo o tem kako je prišel madež na srajco razmislil doma ali pa na poti domov ko se bo peljal s svojim novim avtomobilom ki sicer ni bil čisto nov ker ga je kupil starega, ampak zanj je bil nov),

in nadaljeval: »... prometne nezgode...«

Fantje so se pri sebi nasmehčili. Prometne nezgode. Zakaj vendar vedno govori »nezgoda«. Saj imamo na svetu vendar tudi nesreče. Logičneje je če rečeš da si imel srečo ali da si imel ne-srečo. Z nezgodo pa je drugače. Imel si zgodo in imel si ne-zgodo kar pomeni da se ti ni zgodilo prav nič. In kolikor je znano, od samega ničā vendar ne moreš izkrvaveti na umazanem asfaltu starega mesta.

T. P.-ja je prešinila misel: »Prometne nezgode?« Zato je tudi za trenutek umolknil, kar je pa bilo slišati kot retoričen premor. »Kaj če se mi zgodi prometna nezgoda?«

Fantje so stali kakor da ne bi bilo nič, tolerantno so prenašali molk, T. P. pa je čutil da mora nadaljevati. Prometna nezgoda... tuljenje sirene rešilnega avtomobila... prometna nezgoda... kri... nezgoda... odvzem vozniškega dovoljenja... nezgoda... kri... odvzem vozniškega dovoljenja... odvzem... vozniškega dovoljenja... odvzem... Vse to mu je odzvanjalo v glavi. Potem pa se je zbral (bil je že skrajni čas, ves je bil razstavljen, razmetan, razdrobljen po sobi, glava v kotu kjer je navadno stal koš za papir pa so ga odnesli ker menda ne gre proslavljati v sobi kjer je koš za papir in je udobneje odnesti koš ven kakor pa iskati sobo brez koša, hrbet se je udobno namestil na otomani, leva roka je stiskala nogo naslonjača ki je, kdovekako, prišel z balkona, vedno so ga puščali tam, tudi kadar je snežilo ali deževalo, čisto preprosto, pravzaprav ni tam nihče stanoval, druga roka je ščegetala desno nogo po podplatu, ta pa se je živahno krohotala in se včasih tudi malce zvila od smeha in se ji je vse skupaj zdelo kar precej ugodno, medtem ko je leva noga visela z lestenca in kričala, naj ji prinese dvojni martini),

pohrknil in kar se da samozavestno izdaval: »Seveda, fantje, če boste znali ta preval, se vam ne more prav nič zgoditi. Samo lepo se zavalite...«

Premagovala ga je skušnjava da bi se ponovno zakotalil po diagonalni in že je vzel zalet, potem pa se je, prav nenadoma, domislil da mogoče to le ne bi bila najboljša varianta in pri tej odločitvi je tudi ostal.

»... potem pa vstanete, se malce okrtāčite, si popravite kravato...«

Roka mu je samodejno opravljala funkcije, ki jih je našteval. Končno je poiskala umetni vozle in ko se je prepričala da je lepo na sredi je mirna in zadovoljna smuknila v hlačni žep, prek T. P.-jevega obraza pa se je sprehodil dobrodušen nasmeh ki je kazal tudi T. P.-jevo notranjo satisfakcijo zaradi njegove zunanje urejenosti.

»... in odkorakate. Zelo preprosto je, vidite? Bi poskusili? Zelo zelo preprosto. Samo...«

V tem trenutku sta se Andrej in Deževni mož živahno zakotalila po diagonalni. Dva judo prevala. Potem sta vstala, se malce pokrtāčila čeprav sploh nista imela na sebi niti praška, bila sta naravnost sterilna, si popravila kravati ki ju sploh nista imela in odkorakala. T. P. je bil silno navdušen in sploh ni dokončal stavka ki ga je začel.

»No, vidite, fantje? Čisto preprosto, kajne? Bi poskusili?«

Ampak fantje so se medtem že prav živahno kotalili sem in tja, si izmišljali novih diagonal, se krtāčili in si popravljali kravate ki jih sploh niso imeli in korakali. T. P. se je postavil ob steno in jih radostno opazoval.

Andrej se je izmotal iz množice kotalečih se teles in se usmeril proti zidu. Tam si je poiskal stol, se zavalil in se namenil da bo gledal film. Sploh ni vedel kaj bo na programu. Sicer pa to ni važno, je pomislil. Ko pa je pomislil natančneje, je ugotovil da je to res.

Film je bil grozno čudna stvar. Dva moža sta hodila po mestu. Nič posebnega. Samo nekaj je bilo — mesto je bilo tuje in Andrej ga še nikoli ni videl. Vendar pa je natančno spoznaval ulice bulvarje in stavbe. Natančno. Vedel je kakšen je pogled z mostu ki ga sploh ni bilo na platnu. In potem sta oba moža prišla do mostu, ga prečkala, in pogled z njega je bil prav tak kakor si ga je Andrej zamislil. Tega si Andrej ni znal razložiti. Sicer pa ga to v tistem trenutku sploh ni zanimalo, bil je popolnoma indiferenten. Zdelo se mu je normalno da pozna mesto po katerem sta hodila oba moža. Nenadoma sta se ustavila, potem pa sta se obrnila. Čudno, odšla sta v smeri od koder sta prišla. Nič. Potem sta prišla do izhodišča, se obrnila in se namenila da ponovita celoten obhod. To pa Andreja ni zbegalo. Nič. Nenavadno? Ne, zakaj? Moža sta šla že tretjič isto pot ko sta se nenadoma ustavila in v naslednjem trenutku je pripeljal tramvaj ter se ustavil pred njima; najbrž je bila tam tramvajska postaja čeprav ni bilo nikjer nobenega znaka ali izveska. Moža sta se povzpela in plačala vozna listka namišljenemu sprevodniku, potem pa sta odšla proti srednjim vratom in sedla. Takrat se je Andrej zavedel da moža vso pot nista srečala žive duše, še mrtve ne. Nikjer. Nikogar. Ulice mesta so bile zapuščene, v tramvaju ni bilo sprevodnika niti voznika. Sicer pa to ni nič posebnega, je pomislil Andrej. Da ljudje lahko so ali pa niso, kakor jim bolj ugaja, je menil. Še vedno je spoznaval ulice in poslopja neznanega mesta, videti je bilo kakor bi se bil po tisti progi peljal vsaj tisočkrat. Vendar pa je bila neka stvar ki je Andreja zanimala: če bi bile ulice polne ljudi ali bi jih spoznaval? Ljudje so vendar del mesta, ljudje so vendar mesto. Torej bi jih moral spoznavati. Ni pa bil prepričan ali bi jih. Ker pa moža nista srečala nikogar ni našel odgovora.

Tramvaj se je ustavil in moža sta izstopila pri sprednjih vratih kakor se spodobi ter se napotila proti gromozanskemu donebniku s stotremi nadstropji. Andreju se je zazdelo čudno ko poslopja ni našel v svojem spominu. Nikakor ga ni mogel najti. Vendar pa temu ni posvečal nobene pozornosti, saj se mu je zdelo da je bil v tem mestu že pred časom in zakaj ne bi medtem zgradili te ogromne stavbe, je pomislil. Ali pa nikoli ni bil v tem delu mesta, mu je prišlo na misel ko je zagledal ljubek zalivček ob katerem je stal nebotičnik. Prej ga sploh ni opazil ker je vsa njegova pozornost veljala velikemu donebniku ki je bil videti kakor kakšen hotel. Vendar pa poslopja in zaliva ni mogel spraviti v okvir svojega mesta; nebotičnik je stal ob zalivu, torej ob morju, medtem ko je mesto stalo sredi sklenjene površine kopne zemlje, na razbrazdani ravnini in je do morja bilo petsto ali še več kilometrov ki jih prav gotovo ni bilo mogoče prevoziti v pičlih desetih minutah kolikor sta se vozila moža, posebno pa še s tramvajem. Andreju ni bilo popolnoma jasno.

Moža sta zakorakala v vežo neznanega poslopja. To je bila veža velikega hotela, Andrej je namreč v recepciji opazil napis

DOBRODOŠLI V HOTELU PTIC

V veži je bilo, na veliko Andrejevo začudenje, veliko ljudi ki pa sploh niso bili niti najmanj ptičji. Bili so čisto navadni ljudje in bilo jih je res veliko. Pravzaprav bi bili če nekateri izmed njih ne bi imeli zelenih las in ne bi bili vsi brez izjeme modropolti. Moški so nosili smokinge, medtem ko so bile ženske oblečene v črne in rdeče večerne obleke, včasih do tal in brez izjeme svetleče; videti je bilo da je večer in da so vsi nekam namenjeni.

Moža sta stopila k dvigalu, videti je bilo da sta v Hotelu ptic kar doma, in čez nekaj sekund so se vrata odprla tako da sta lahko kar hitro vstopila. V dvigalu je bil samo star možiček ki ga prav zaradi njegovih let ne bi mogli imenovati liftboya. Bil je modropolt kakor vsi ostali in sedel je na mizarskem stolčku ki pa je bil tapeciran z rdečim žametom. Moža sta vodila divjo debato, vendar pa sta jo prekinila za trenutek da je prvi pokazal mesečno karto drugi pa je pomolil staremu modropoltežu nekaj denarja za vozni listek (koliko, Andrej ni videl). Moža sta se hitro zatopila v razgovor in tako je drugi pozabil vzeti od starega listek ki ga je plačal. Vožnja je bila razmeroma dolga in Andrej je sklepal da sta moža namenjena na vrh. To je bilo res in ugotovitev mu je vlila nekaj samozaupanja. V spominu si je reproduciral avlo Hotela ptic, vendar pa si je moral priznati da ni nikogar spoznal. No, eden izmed mnogih je imel nekaj potez Deževnega moža, to pa je bilo tudi vse.

Na vrhu sta moža odkorakala ven in se usmerila v zimski vrt. Prva točka v zimskem vrtu je bil pult s pijačami in tja sta moža po Andrejevem predvi-

devanju tudi takoj zavila. Takrat pa se jima je približalo modropolto in zelenolaso dekle in ju nekaj vprašalo v jeziku ki je bil Andreju popolnoma nerazumljiv, zato pa ne obema možakoma. Eden je začel vrskati kar se le da mrzlično po žepih medtem ko je drugi izvlekel mesečno vozovnico in jo pokazal dekletu ki je odobravajoče prikimalo. Potem pa se je precej krvoločneje zastrmelo v vnetega iskalca voznega listka. Mož je vendar karto plačal a jo je pozabil vzeti; vsekakor je bil zelo raztresen, je ugotovil Andrej. Ko možak po nekajminutnem iskanju srečno ni našel karte je potegnilo dekle iz nederij zlato piščalko, jo položilo na ustnice in zabrlizgalo. Dvakrat dolgo dvakrat kratko. Žvižg je bil predirljiv in takoj sta se znašla ob njej dva ogromna dedca, »prekipevajoča od življenjske sile in dlak«. Za razliko od ostalih moških sta bila oblečena v fraka in sta imela namesto rože v gumbnici obešena dva badgea na katerih je pisalo da se korenjaka imenujeta Herkules I in Herkules II; sicer pa sta bila oba badgea čisto odveč saj je že njuna zunanost izdajala njuni imeni; edina težava bi bila ugotavljati kdo je prvi in kdo je drugi, bila sta si namreč podobna kakor jajce jajcu. Herkules I in Herkules II, prav ljubko modropolta, sta torej na dekletov namig zgrabila ubogega možaka brez voznega listka. Takoj se je zbrala velika množica in možak se je začel izgovarjati. Začuda, Andrej ga je razumel, saj je govoril v *njegovem* jeziku. Zato pa ga ni razumel nihče izmed ljudi ki so stali okrog. Nihče, niti dekle ki je zapiskalo na piščalko niti Herkules I niti Herkules II. Kar zadeva tovariša ki je bil z ubogim možakom brez voznega listka, je kar izginil. Andrej ga je precej časa iskal po zaslonu in medtem ni posvečal nobene pozornosti dogodkom. Samo iskal je moža z mesečno vozovnico. Vendar ga ni mogel najti — nikjer ni bilo nobenega beloličnika. Potem pa ga je nenadoma zagledal: stal je z dekletom ki je zapiskalo na piščalko in držala sta se za roke. V istem trenutku se mu je vrnilo zanimanje za nesrečnika brez vozne karte in to še ravno v pravem trenutku da je videl kako sta Herkules I in Herkules II zgrabila nesrečnika in ga cepetajočega ter otepajočega odnesla proti oknu ter ga popolnoma mirno in brez kakršnega koli opravičevanja vrgla ven. Kamera je sledila njegovemu letu, bolje rečeno padcu, in tudi posnela mogočen štrbunk ko je možak priletel oziroma padel v zaliv. Seveda, je pomislil Andrej, zaliv je bil tam samo zato da so vrgli vanj nesrečnega raztresenca.

Andrej ni vedel kaj bi si mislil o filmu. Po pravici povedano ni mogel dojeti zakaj so moža brez karte vrgli iz stotretjega nadstropja. Saj je karto vendar plačal. Andrej je menil da se mu je zgodila krivica, vendar pa je slutil tak razplet dogodkov. Kako in zakaj ni vedel. Slutnja.

Ni imel časa da bi o tem razmišljal, film se je nadaljeval. Gruča modropoltih ki se je zbrala okoli Ikara se je razšla takoj po njegovem odhodu. Ni bilo več objekta in zakaj bi še stali tam, je vedel Andrej. Takrat je spet opazil dekle ki je imelo piščalko in moža z mesečno vozovnico; za čuda je bil tudi on modropolta.

Andreju se je zazdelo da je postal del celote ki je plesala na oblaku stotretjega nadstropja. Vsi so bili nezemeljsko nebeški in daleč od umazane zemeljske površine okužene s prisadi novodobnih vele mest z asfaltiranimi ulicami in bulvarji in vedno enakimi stanovanjskimi bloki kjer so nagrmadene stotine delavskih družin. Vsa družba je bila nad tako zemeljsko podobo, veselili so se v nebesih daleč stran od zemlje. Poleg vsega pa so ta nebesa sami ustvarili, vsaj tako se je zdelo Andreju. Bil je z njimi, v njih. Zdelo se mu je da je tudi sam gradil ta nebesa brez boga v katerih je bil. Pomislil je da je vse skupaj pravi čutni film. Zdelo se mu je kakor pri Huxleyu. Potem pa so mu na misel prišla Dantejeva Nebesa. In dekle ki je zapiskalo na piščalko in s tem povzročilo Ikarov odhod je bilo prav gotovo Beatrice. Videti pa je bilo da ni samo vodnica po raju ampak da opravlja tudi službo stražarke ki čuva in bdi da ne bi kakšen nepovabljenec priplezal med trume nebeščanov. Najbrž ne marajo prislinjencev, je pomislil Andrej.

Mož, ki je imel mesečno vozovnico vsekakor ni bil prislinjenec. Dekle bi prav gotovo vedelo če bi bil in temu primerno tudi reagiralo: izvleklo bi piščalko, dvakrat zabrlizgalo, dvakrat dolgo dvakrat kratko in za Ikarom bi mogoče odletel še Dedalus. Vendar se to ni zgodilo. Namesto tega sta

plesala trdno objeta. Kdo? No, ona in mož z mesečno. No, ona in Andrej. Andrej je v trenutku izpodrinil moža z mesečno in plesal s Beatrice. Torej, ni ga izrinil popolnoma ampak je le zlezal v njegovo podobo. Tisto kar je tako nastalo vsekakor ni bila oseba moža z mesečno vozovnico. Postal je nekaj

dukonsubstancionalnega. Seveda ni bilo samo Andrej ampak Andrej si tega ni hotel priznati čeprav je vedel.

Kako pa je reagiral na dukonsubstancionalnost mož ki je prvi plesal z Beatrice? Mož ki je prvi plesal z Beatrice je reagiral običajno: sploh ni reagiral oziroma je reagiral tako kakor Andrej, torej ni reagiral.

Kaj je medtem delal Ikarus? Ikarus medtem ni delal ničesar. Po tem ko je marljivo padel v morje je priplaval do obale in zlezal na breg. Nato si je pretipal rebra.

Zakaj si je pretipal rebra in kakšen je bil izvid po končanem pregledu? Ikarus si je pretipal rebra z namenom da bi ugotovil če je katero izmed njih ali pa celo več kakorkoli poškodovanih; s tem navadno mislimo če je rebro zlomljeno ali nalomljeno. Izvid je bil negativen kar pomeni da ni bilo nobeno izmed reber zlomljeno nalomljeno ali kako drugače poškodovano.

Ali je našel kakšno podobnost med seboj in Ikarom? Ne, nikake take podobnosti ni odkril. Če je bil podoben komu ali čemu bi lahko bila to polpeta in Odisej.

Zakaj je čutil da je podoben polpeti? Pravzaprav ni čutil nikakršne podobnosti s polpeto, le počutil se je precej polpetasto glede na to da je prav takrat padel oziroma je bil prav takrat pahnjen iz stotretjega nadstropja.

Kakšno podobnost je čutil glede na Odiseja? Zdelo se mu je da ga je naplavilo morje na obalo.

Ali lahko iz te izjave sklepamo da so bili njegovi živčni vozli kakorkoli prizadeti? Ne, res je imel nekaj podobnosti z Odisejem.

Kaj bi se po njegovem pričakovanju moralo zgoditi? Po njegovem pričakovanju bi ga morala najti Nausikaa, hči kralja Feakov. Tozadevno se je slekel, se pomazal z blatom ter legel v grmovje.

Zakaj je Odisej (ex-Ikarus) zlezal v grmovje? Pričakoval je tolpo deklet ki se bodo po opravljenem pranju žogale in nevede vrgle žogo v grmovje kjer bo on spal. Ko bodo šle žogo iskat ga bodo odkrile.

Kaj se je v resnici zgodilo? Zgodilo se ni nič takega kar bi Odisej pričakoval: zaslišal je glasove.

Kakšne glasove? Slišal je pozvanjanje zvonov bližnje cerkve.

Ali je kdo prišel? Da, prišla je oseba ženskega spola.

Ali je bila ta oseba ženskega spola v kakšnem sorodu s kraljem Feakov in ali ni morda bila celo njegova ljuba hčerka? Ne, oseba ženskega spola ki je prišla na morsko obalo ni bila v nikakršni sorodstveni zvezi s kraljem Feakov kar pomeni da tudi ni mogla biti njegova ljuba hčerka.

Da razjasnimo skrivnost osebe ženskega spola ki je prišla na obalo in vsekakor ni bila v nikakršni sorodstveni zvezi s kraljem Feakov, na kakšno ime je slišala. Njeno zvoneče ime se je glasilo Gerty Mac Dowell.

Ali je zgoraj omenjena gospodična (?) Gerty Mac Dowell našla Odiseja? Ne, ničesar ni našla razen če izvzamemo prazno školjčno lupino že prevrtano ki jo spravila v svojo torbico da ji bo drag spomin. Nato je odšla.

Kaj je bil primoran storiti Odisej po njenem odhodu? Odiseja je čakalo nehvaležno opravilo: moral je sprati blato s sebe. V bližini ni bilo nikogar ki bi mu pomagal. Prav tako se je moral sam namaziliti z oljem.

Vrnimo se k ljubezenskem trianglu v stotretjem nadstropju Hotela ptic. Zabava je bila na višku, vsi so plesali in sploh so bili kar se le da razigrani... Andrej je plesal z Beatrice, isto aktivnost je opravljal tudi mož z mesečno vozovnico; nikomur se to ni zdelo niti najmanj čudno, niti Beatrice.

Temni oblaki noči so se prelili v rdeče oblake poznega večera in velika dvorana se je razsvetlila. Potem je pribrenčal helikopter in oblebdel pred oknom skozi katerega so vrgli Ikara. Kabina se je odprla in iz nje se je priplazil možak, prav tako belopolt kot so bili vsi ostali modropolti. Oblečen je bil v belo ki se je grozno bleščalo in je bilo nekaj med smokingom in frakom; njegove hlače so bile kar se le da ozke. Navzoči so se spogledali in Andrej je imel notranja razglabljanja o tem če belo oblečeni človek lahko sploh sede; hlače so bile kar nenormalno ozke; vendar pa ni rekel niti besedice. Saj nihče izmed prisotnih ni spregovoril niti enega glasu. Beatrice ki je bila tam pravzaprav zato da nepovabljeni tujci ne bi vdirali k njim (nekoč je celo odklonila Sneguljčico samo zato ker je nebeški doktor našel sedem komaj opaznih brazgotinic)

je stala nema kakor vsi ostali. Prišlek se je nasmehnil, hotel je vzbuditi zaupanje kar pa se mu ni preveč posrečilo. Prisotni so mu sicer vrnili nasmeh, bolje rečeno nasmešek ki je bil plah boječ in kisel. Potem se je stari zarežal,

vendar pa se nihče ni zarežal z njim. Seveda je to vplivalo nanj in videti je bilo da je izgubil nekaj tiste zagnanosti in elana s katerim se je namenil osvojiti nebeščane. Ponovno se je nasmehnil in prisotni so mu vrnili nasmeh, plah sicer a ne tako kakor prvi. Vendar starega to ni opogumilo, nasprotno, celo malce potrlo ga je, vseeno pa je stopil naprej in začel deliti nebeščanom listke. Sprejemali so jih čeprav se jim je zdelo da bo to kakšna gnila finta. Nihče ni prišel k njemu in stegnil roko češ daj mi letak. Vseeno pa je razdal vse letake ki jih je imel s seboj in nihče ni ostal brez. Potem se je odpravil proti oknu; ves čas je hodil ritensko in gledal nebeščane a nihče izmed njih ni gledal vanj; vsi brez izjeme so zrli v tla. Kot zakleto, je pomislil. Ko je izginil skozi okno v kabino svojega helikopterja in odbrenčal so se nebeščani zganili. Čim bolj se je hrumenje helikopterja oddaljevalo tem bolj so nebeščani postajali živahnejši. Končno so začeli brati letake. Na njih je pisalo:

canadian club

canadian club is there & even in the most out-of-the-way places &

this world traveller sets the standarts in 87 lands & because it is the world's lightest whisky & next time you go to an unfamiliar place don't be surprised to find a familliar face there

canadian club gets around & introduce yourself & canadian club is there & even in the most out-of-the-way places &

this world traveller sets the standarts in 87 lands & because it is the world's lightest whisky & next time you go to an unfamiliar place don't be surprised to find a familiar place there &

canadian club gets around & introduce yourself & canadian club is there & even in the most out-of-the-way places &

this world traveller sets the standarts in 87 lands & because it is the world's lightest whisky & next time you go to an unfamiliar place don't be surprised to find a familiar place there &

canadian club gets around & introduce yourself & canadian club is there & even in the most out-of-the-way places &

this world traveller sets the standarts in 87 lands & because it is the world's lightest whisky & next time you go to an unfamiliar place don't be surprised to find a familiar place there &

canadian club gets around & introduce yourself &

Roger je sedel na stolu tik ob steni in srepel v strop; le včasih mu je pogled zbežal k slikam ki so visele nad njegovo glavo. Lepe moderne slike ki so jih naslikali miroljubni sodobni slikarji in vse so bile v svojih pravilnih in miroljubnih okvirih obešene s pomočjo žeblicev in kljukic na steno; nekatere so bile med dvema stekloma ki sta viseli na zelenih tapetniških nitkah; zaradi prepiha so se slike gugale, bile so pravi mobili. Potem pa je nenadoma priklovratil Charlie Brown in napadel Rogerja:

»Zdravo, ali se ti ne zdi da ti lahko kaj pade na glavo?«

»Ah, spet ti ostudni zatiralec malčkov,« ga je pozdravil Roger. Ni vedel popolnoma kaj bi si mislil o Charlieju Brownu; veliko so govorili o njem in si še več izmišljali; res je bilo da je študiral arhitekturo in da se je v rosni mladosti rad igral s kockami iz katerih je sestavljal stolpe in gradove ki so se vedno podirali ker so se preveč drzno vzpenjali proti soncu; njegove tete so prav v tej otroški igri videle blazen talent bodočega arhitekta in tako je potem Charlie Brown študiral arhitekturo; pa še nekaj je bilo: Charlie Brown je zelo rad igral kitaro in prav zato so ga tistega dne povabili v Hišo ptic čeprav v celem poslopju ni bilo ene stvari podobne kitari; še čisto navadne tamburice ni bilo najti. Poleg tega da je zelo rad igral kitaro je Charlie Brown učil različne malčke umetnosti ubiranja lepih melodij. Mučil jih je z različnimi prijemi s pomočjo katerih naj bi ubogi malčki izvabljali iz svojih prevelikih instrumentov zvoke ki bi jih z veliko domišljije in dobre volje

imenovali za parodije na Carullije Carcassije in včasih celo Sore. Zaradi teh malčkov so imeli precej povedati. Govorili so da si Charlie Brown vsake toliko časa privoščil katerega izmed njih.

Roger je prešel v napad. »Lep pozdrav. Vendar pa ti moram priznati da sem te imel vsekakor za solidnejšega. Ti, pa v taki družbi. Strahotno.« Z roko mu je dal znak naj molči. »Sicer pa, kakor hočeš, vsak je sam svoje sreče klepar in je vse skupaj vseeno.«

Charlie Brown je stal na prvotni poziciji. Sklenil je roke in se s pogledom sv. Avgušтина zazrl v strop, potem pa v prav živahen mobil ki je prav marljivo migal nad Rogerjevo glavo. »Nekaj ti bo treščilo na glavo.«

»Da, da. Prav imaš.« Roger se je zazrl v strop. »Seveda, seveda, spet ti preklicani klavirji. Jutri bodo morali spet poklicati mizarja da mu učvrsti noge. Saj stvar lahko človeku še na glavo pade. Saj so ga učvrstili pred dobrimi tremi tedni, ampak Zgornji imajo nekakšne čudne zabave ali orgije ali nekaj takega in ves čas plešejo prismuknjene plese in zadnji petek so si izmislili novo igro. Vrtanje nafte ali kaj... Takrat sem dobesedno zblaznel.« Vsekakor to sploh ni bilo res ker je Roger tisti večer prvič prestopil prag Hiše ptic, bolje rečeno prvič je priplezal skozi okno in tako vstopil. Sicer pa je tako storila tudi ostala tolpa ki je bila prav tako kot Roger in Charlie Brown in Andrej in T. P. prvič v njej.

Charlie Brown se je odločil da sprejme igro. Zato je rekel: »In kaj si storil potem, Rufius?« Kadar je bil posebno dobro razpoložen je Rogerja klical za Rufiusa.

»No, domenili smo se da bodo imeli zabave ob dnevih ki se začno na ,p'. Ponedeljek in petek. Dvakrat na teden ni tako hudo. Potem pa so si izmislili celo rajdo novih dni: teden pri njih je takle: ponedeljek poponedeljek predpredpetek predpetek petek popetek predponedeljek. Ampak ne morem protestirati, to bi bilo proti propozicijam.«

»Kaj pa tele odurne migajoče slike?«

»Hočeš reči ,tile karseleda ljubki mobili', kajne, dragi Charlie Bown? No, ko sva že pri njih, pravkar čakam da mi kateri izmed njih zgrmi na glavo.« Potem si je nadel obraz mučenika in s stisnjenimi ustnicami kakor da trpi peklenške muke izcedil: »O da bi že padlo! O da bi že padlo!«

Charlieju Brownu se je zazdelo da se ne udeležuje igre najbolje in sploh so ga Rogerjeve končne govorance močno spominjale na molitev za dež. Zato je odšel.

Roger je obsedel, potem pa se je zleknil in položil noge na drug stol. Vendar pa ni dolgo ostal v takem položaju. Začele so prihajati množice ki jih sploh nihče ni povabil. To Rogerja sploh ne bi motilo če ne bi tozadevno moral odstopiti stol na katerem je imel noge nekemu starinskemu in že fosilnemu starcu ki je bil kar se le da siv od mnogih let in použitega strupa ki mu ga je žena vsipavala v kavo in podobne zvarke ki jih je lastnoročno varila v prostoru ki ga je imenovala kuhinjo; videti je bilo da ves strup sploh ni pustil na njem nobenih posledic razen tega da je bil silno siv. Bil je kar precej debel in je imel v tem stilu kopico podbradkov ki so se valili sem in tja kadarkoli je vzdignil glavo ali pokimal.

Pa tudi vsi ostali sedeži so bili kmalu zasedeni in tisti ki so prišli med zadnjimi so morali posesti kar po tleh. Vsi prišleki so bili stari kot zemlja, vsaj tako se je zdelo Rogerju. Pogovarjali so se o hiši kamor so prišli in nihče od fantov ni spoznal Hiše ptic.

Vsi ti fosilni ostanki človeštva ki so prišli za njimi so razpravljali o hiši ki je mogoče nekoč bila Hiša ptic; z njeno takratno podobo ni imela prav ničesar skupnega. Dejstvo je bilo da so govorili o hiši kot o »čudni skrivenčeni bajti ki se samo po božji zaslugi še ni sesula v kup starih opek črvivih tramov in umazanih strešnikov.« Vsi so poudarjali da jih je bilo zelo strah ko so vstopili v hišo. Opisovali so pot skozi temačne in strah vzbujajoče hodnike sobe sobane in kabinete. In končno so se znašli v sobi kjer so bili tudi Roger Andrej Charlie Brown T. P. in ostali fantje.

Ko so srečno prišli v sobo v kateri so tako prijetno sedeli in se pomenkovali so začeli spoznavati portrete ki so viseli po stenah. Bili so portreti njihovih sorodnikov ali pa vsaj znancev; o vsakem so vedeli vse, sicer pa je taka navada pri starih ljudeh, in fantje ki so skrivaj prisluškovali njihovim pogovorom so se prav zares zabavali. Samo nekaj jih je motilo: nikjer niso videli portretov o katerih so starci govorili. Same moderne slike so visele po stenah.

Potem so vstopili lakaji — stari fosilni dedci, tolpa sestradanih človeških kreatur oblečenih v oguljene frake in v srajce ki so v dolgih letih porumenele, nekoč pa so bile bleščeče bele. Vsi so imeli sveče v zobeh in vsi so držali zobe v rokah, utrujenih in izmzganih.

Vsi so obmolknili in luči so ugasnile; sveče so bile tako edino svetilo ki je osvetljevalo čudno domovanje čudnega demona ki ga mogoče sploh nikoli ni bilo v Hiši ptic.

Iz gruče lakajev se je izločil posebno star in posebno fosilen primer in odprl vrata ki jih fantje sploh niso videli. To so bila posebna vrata ki so jih bili pred štirinštiridesetimi leti zazidali. Potem je lakaj spregovoril s tihim šumečim glasom, kakor pač govorijo ljudje ki so brez zob:

»To pot, gospoda.«

Počasi so se pomikali skozi vrata stara pol stoletja. Prišli so v velik salon ki je bil tam kjer bi pravzaprav moral biti balkon, vsaj tako se je zdelo Rogerju. Salon je bil mračen in sredi njega je stala dolga miza, praznično pogrnjena s težkim krvavordečim prtom. Pripravljena je bila za kosilo čeprav je bila noč. Vse je bilo lepo razporejeno po mehkem prtju: srebrno posodje in jedilni pribor in vaze v katerih ni bilo rumenih in sploh nikakršnih cvetlic. Sveče so bile postavljene kar na prt in topeči se vosek je kapljal na mehko blago in oblikoval trudno pokrajino, zasoplo od borb z zimskimi viharji.

Nikjer ni bilo stola kamor bi se lahko človek usedel. Pa saj se nihče niti ne bi. Bilo je precej strašljivo. Lakaji so razpostavili svoja zobovja s svečami po omarah in se tiho ter diskretno umaknili.

Plameni sveč se niso in niso hoteli umiriti; nekje je moral biti preprih in migetajoča svetloba je bila edino svetilo. V tej svetlobi se je nenadoma prikazal invalidski voziček v katerem je sedela nekakšna spaka. Vsi so se začeli umikati in ves čas so se bali trenutka ko bodo začutili za seboj steno; njihov beg bo takrat končan. Voziček pa se je ustavil sredi salona. To je bilo že kar olajšanje. Iz njega je stopila stara ženska ki sploh ni bila spakasta samo stara je bila in bela od let in pudra. Bila je majhne postave, a ko je stala sredi salona razkoračena in z rokami uprtimi v bok se je zdela velika. Njena velikost se je še stopnjevala, zaradi migetajočih plamenov sveč. Nenadoma je ženska zaklicala z visokim predirnim in onostranskim glasom:

»Zabavajte se.«

Vendar pa nikomur ni bilo do zabave, kar pa ni motilo stare gospe in je kar odšla. Napetost je popustila in kmalu popolnoma izginila. Takrat se je začela orgija ugašanja sveč. Tekali so sem in tja, se vzpenjali na prste in se sklanjali ter ugašali sveče.

Tudi Roger se je udeležil igre: kot vsi ostali ki pa zanj v tistem trenutku sploh niso eksistirali: videl je le migetajoče plamenčke ki jih je bilo treba umoriti. Ravno je vzdignil roko da bi ugasnil svečo do katere je prišel nekaj malega pred gospodom z mnogimi podbradki, bil je mlajši in hitrejši, torej je sveča pripadala njemu. Takrat pa se je zavedel da je njegova sveča zadnja ki še brli in roka mu je otrpnila. Naj ugasne zadnjo luč? Bi jo? To je bila preizkušnja zanj in za vse ostale v salonu. Čisto vseeno je bilo kdo bo ugasnil svečo, to je bila le formalnost. Vsi skupaj so čutili isto, bili so organska celota, imeli so iste občutke istega strahu.

Takrat se je spet pojavila stara gospa, to pot brez vozička. Postavila se je pred Rogerja in srepela vanj. Čutil je ta pogled in vsi ostali so ga čutili. Vendar pa ni vedel kaj pomeni. Pretemno je bilo, pa tudi poguma ni imel da bi pogledal starki v oči. Ženska se je zasmejala: porog Rogerju in vsem ostalim. Roger se je odločil, vsi ostali z njim. Krč v roki je popustil, vzdignil je roko še više, vsi ostali z njim. Vsi skupaj so bili trdno odločeni da ugasnejo zadnjo luč. Vendar pa tega niso storili: sveča je sama dogorela; prepozno so se odločili.

Sveča je medtem že dogorela.

Sveča je dogorela.

Roger je sunkovito odmaknil roko, prav tako vsi ostali. Stara gospa se je zarežala z demonskim smehom da je bilo prav čudno ko se Hiša ptic ni sesula kot palača iz kart. Potem pa je v trenutku obmolknila. Tega ni pričakoval nihče. V sončni svetlobi ki je prav takrat prodrla skozi zastore je stala pred njimi stara ženska in se jim nasmehnila. Boječe so ji vrnili nasmeh in starka je nekaj časa molče stala sredi salona. Potem pa jih je toplo pogledala in prijazno rekla:

»Dovolj je za danes, otroci. Pozno je in zapreti moram.«